

I el mateix silenci i respecte que he demanat per a la porta-veu adjunta, María José Catalá, demane ara per escoltar amb silenci i respecte... *(Veus)*

Senyor Muñoz, no es preocupe vosté, que ja mos encarreguem mosatros. *(Veus)* Senyor Muñoz! No interrompa vosté.

Anem a escoltar... Senyories, anem a escoltar la resposta de la pregunta per part del conseller Vicent Soler.

Conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Quan nosaltres arribàrem al govern el nivell de despesa en dependència era el 60% de la mitjana espanyola, de la mitjana espanyola. L'esforç que hem fet és molt gran, a costa a vegades d'altres polítiques perquè no tenim diners suficients per a tot. I el que és més interessant, justament en dependència que la llei diu que cal finançar al 50% pel govern de l'estat i pel govern de La Generalitat, resulta que el govern de l'estat només fica el 12%.

Vostés, ¿com poden parlar en veu alta quan el govern del seu color polític infecta *(aplaudiments)* la realitat de les polítiques, de les polítiques de dependència? Per què no fica els diners? O és que *(inintel·ligible)* ... que poden traure les assistents socials i tot això com per... *(veus)* en un barret de màgia? O se fiquen diners o no se podran fer determinades coses.

I vostés no complixen la llei, el govern del senyor Rajoy no complix la llei, perquè només afecta 12%, en lloc del 50% que diu la llei. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Senyories, continuem amb la sessió de control. Ara amb la pregunta que formula el síndic del Grup Parlamentari Compromís, il·lustre diputat Fran Ferri.

Escoltarem la pregunta del senyor Ferri. Senyoria, quan vosté vullga.

El senyor Ferri Fayos:

Gràcies, senyor president.

Senyor president, abans de res, m'agradaria mostrar la meua solidaritat i suport a les dones que hui sí que secunden la vaga feminista i també a aquelles que no poden secundar-la, però voldrien. *(Aplaudiments)* Per totes elles, totes eixes cadires hui estan buides, per a visibilitzar la vaga feminista, per a donar suport a totes aquelles que volen fer-la i que no poden fer-la.

Com a síndic del grup parlamentari que té més diputades que diputats, per a mi és un orgull el seguiment d'esta vaga de vint-i-quatre hores feminista.

I precisament hui la meua pregunta va per ahí, senyor president. Vull preguntar-li sobre la valoració que fa el Consell d'esta vaga feminista. Parlem d'una iniciativa global que s'està duent a terme en més de 177 països i que a estes hores ja podem dir ben clar, qualificar, d'èxit absolut. És un èxit perquè ha situat en el centre de l'agenda política una qüestió tan important com és la d'igualtat entre hòmens i dones. La vaga ha aconseguit que el feminisme estiga present al carrer. Tot el món sap que hui estem de vaga feminista. I, segons les enquestes, més del 80% de la ciutadania està a favor de la vaga, perquè consideren que hi ha motius suficients.

És evident que sobren els motius. No és just que les dones cobren menys pel fet de ser dones. No és just que les dones siguin assassinades pel fet de ser dones. No és just que les dones hagen de demostrar el doble per a obtenir la meitat només pel fet de ser dones. No és just que les dones tornen a casa amb por només pel fet de ser dones.

I contra les injustícies s'ha de lluitar, clar que sí, perquè els drets només s'aconsegueixen lluitant, els drets no es regalen, els drets es conquereixen.

Però, davant del consens social, repetisc, més d'un 80% de la ciutadania està a favor d'esta convocatòria; hem pogut vore una autèntica campanya de la dreta en contra de la vaga, ja no de la llibertat de fer-la o no, sinó en contra de la vaga.

PP i Ciudadanos novament de la maneta esta vegada contra el feminisme, contra la igualtat. I en esta campanya han usat arguments com a mínim sorprenents. El primer és que estem davant d'una vaga ideològica. Venint de partits polítics que supose que tindran algun ideari, la veritat és que és un argument prou sorprenent.

Doncs, clar que la vaga és ideològica, perquè és una vaga que defensa les idees de la llibertat, de la igualtat, de la sororitat i de la dignitat humana. Els qui diuen açò realment no és que no tinguen idees, és que tenen idees contràries a les que manifesta la vaga.

Hi ha qui defensa la igualtat de tots, de drets, i hi ha qui defensa els privilegis d'uns pocs, i hi ha qui defensa la llibertat i qui defensa la imposició d'un model que discrimina. Hi ha, en definitiva, qui defensa la imposició d'un model que discrimina. Hi ha, en definitiva, qui defensa el masclisme i hi ha, en definitiva, qui defensa el feminisme.

El segon argument ha sigut encara més estrafolari. Algunes ministres del Partit Popular han defensat que el dia de la vaga les dones han de treballar més, que han de fer vaga a la japonesa.

Bé, partint que això de la vaga a la japonesa és un mite, és una llegenda urbana, *(veus)* és interessant l'argument. Aixina és que anem a vore..., anem a analitzar-lo, no? *(Veus)*

¿Com fa vaga a la japonesa una jove precària que té tres faenes, treballa díhuit hores al dia? ¿Què fa, treballa vint-i-quatre hores, en treballa cinquanta?

¿Com fa vaga a la japonesa una *kelly* que neteja trenta habitacions per dia?, ¿netejan-ne sixanta, netejant-ne huitanta? *(Aplaudiments)*

¿Com fa vaga a la japonesa una dona a qui li paguen la mitat per fer la mateixa faena que un home; demanant la mitat de la mitat?

És tan absurd este argument que han defensat la ministra Montserrat, la senyora Tejerina, el senyor Méndez de Vigo i la senyora Cifuentes, que el senyor Rajoy, el senyor Rajoy, ha hagut d'eixir a desautoritzar-los, a desautoritzar tant de destrellat.

I, després, hem escoltat les típiques reaccions o ocurrències, com que *en Ciudadanos no son ni machistas ni feministas* o que les feministes porten el dimoni dins, que diu el bisbe de Sant Sebastià. Però, afortunadament, n'hi ha bisbes, como el bisbe Osoro, que dona suport a la vaga i deixa clar que les dones fan molt bé en defensar el seus drets, que la Mare de Déu també ho faria. I, malauradament, tenim a algunes dirigents de la dreta que han dit a la premsa que elles són més de Cañizares, qui diu que els refugiats són una invasió, que els gais som un imperi i que el feminisme és destructor. Això és el que tenim al nostre territori. *(Aplaudiments)*

Senyor president, hui donem suport a esta vaga, que està sent un gran èxit, i per als qui ho posen en dubte només han d'eixir esta vesprada als carrers de les principals ciutats del nostre país i voran que esta vaga és històrica i que, a més, és tot un èxit.

Com a home feminista, només puc acabar la meua intervenció donant les gràcies. Gràcies a totes les dones que estan liderant esta lluita, perquè estan liderant una lluita no per coses de dones, estan liderant esta lluita per la igualtat de tots i totes nosaltres.

Per això, senyor president, ¡que visca, que visca la vaga feminista! *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Contestarà el president del Consell a la pregunta formula. *(Veus)* Escoltarem...

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Ferri...

El senyor president:

Un segon, president.

¿Podem escoltar la resposta?

Disculpe la interrupció.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Ferri, sense dubte la vaga feminista ja ha guanyat, ja ha guanyat. Perquè, efectivament, avui tots els mitjans de comunicació estan parlant del problema real d'esta societat, el problema més greu, probablement, de les desigualtats que patim, sense dubtes, que és aquella que diferencia entre homes i dones.

I, per tant, crec que n'hi ha hagut una gran confluència, en estos moments, a nivell mundial per esta qüestió i crec que és un gran moment. Se donarà un pas endavant, sense dubte. Perquè l'important no és només avui, l'important és demà i despús-demà. I, efectivament, estem en un trajecte, en un trajecte que hem començat ací, clarament, defensant una posició, no estant equidistants. No se pot ser equidistant davant del masclisme o davant del feminisme. És que no és aixina. El feminisme és el que ha fet avançar la societat cap a la igualtat; i el masclisme és l'odi, és l'odi. Per tant, no podem ser, en absolut, un govern neutral respecte a esta qüestió, i no ho som.

Mire, 170 països avui estan recordant-nos allò que tantes dones han dit en el transcurs de la història i tant ha costat. Perquè, mire, vosté ha fet referència a una qüestió que crec que és molt important: els drets se conquisten. Abans algú deia: si vosté li va deixar a no sé qui... Però, escolte, els drets se conquisten. I això és el que ha passat.

I sap? Si ara n'hi ha una jornada laboral de quaranta hores, ha sigut gràcies al treball del moviment obrer i dels sindicats. Si n'hi ha, en estos moments, una situació millor, efectivament, avançant cap a la igualtat, ha sigut per la lluita de les feministes, d'eixes dones que han donat la cara, d'eixes dones que han estat absolutament perseguides, i han sigut elles, quan també n'hi havia altra gent, homes i dones, que no estaven.

Per tant, reconeixement, agraïment a totes les dones que han estat donant la cara per la dignitat i la decència de tots nosaltres. Per elles, per elles. *(Aplaudiments)*

Cal fer un treball intens a favor de la igualtat. Ho estem intentant fer en l'escola, ho està fent la vicepresidenta, d'una manera interdepartamental, intentant arribar a les causes. Sobretot, hem de resoldre el pitjor dels problemes, que és la violència de gènere, sense dubte, l'assassinat masclista, el terrorisme que infecta la societat.

I, després, també, qüestions fonamentals, com l'atur, clar que sí. Les taxes d'atur són el 19% per a les dones i el 14% per als homes en la nostra comunitat. La discriminació salarial és d'un 25%. Per això, exigim que se faça una llei estatal, que és qui té les competències d'igualtat salarial.

O també volem que se supere el problema de la desigualtat enorme que existix en les pensions. Els valencians tenim unes pensions per baix de la mitjana nacional, i les dones encara més baixes.

Per tant, és evident que necessitem canviar moltes coses en esta societat, acabar en la discriminació estructural que se sofrim. 400.000 dones treballen a Espanya en jornada parcial; homes, 25.000. Les hores dedicades al treball no remunerat a casa: 27 en el cas de les dones, 14 en el homes.

Per tant, eixa és la realitat. Una realitat... Als consells d'administració de les grans empreses, les dones representen un 22%, 5% sols arriben a ser presidentes. Al consell de ministres, el 38%; en les direccions generals encara baixa més, el 26%.

Perquè, efectivament, nosaltres hem fet un pas endavant, però hem d'anar més endavant. Però estem molt més avant de com estàvem abans, entre altres coses, (*aplaudiments*) entre altres coses perquè este és el primer govern paritari de la història valenciana, entre altres coses.

Però, bé, en definitiva, nosaltres estem intentant fer tot el possible per no només parlar, sinó actuar, i actuar fent possible el Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista, que lidera la vicepresidenta, i que s'hi han adherit ja 665 entitats; el segell distintiu per a les empreses que treballen en favor de la igualtat de gènere i que anem a posar en marxa. Hem equiparat les indemnitzacions per violència de gènere a les indemnitzacions per terrorisme, perquè és terrorisme. Hem estés la xarxa valenciana d'agents d'igualtat a 78 ajuntaments. Hem encetat, amb els policies locals, programes específics de formació per a l'atenció i intervenció, en casos de violència de gènere. I, des del Servof, un equip de psicòlogues atén 250 dones víctimes de violència masclista.

A més a més, hem obert l'oficina d'atenció a víctimes de delictes, on s'atén qualsevol víctima, des d'un punt de vista legal, psicològic i social. I, per facilitar la conciliació, hem estés el permís de paternitat sis setmanes.

En conclusió, el Consell li dóna les gràcies també al seu grup pel suport a la vaga feminista. 2018 serà un any d'inflexió en favor de la igualtat. I este 8 de març el recordarem com un gran avanç, un dia d'alegria per a una societat decent i digna, com la valenciana.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

Senyories, continuem amb la sessió de control. Ara amb la pregunta que formula el síndic del Grup Parlamentari Podemos-Podem, l'il·lustre diputat Antonio Estañ, al president del Consell.

Senyor Estañ, (*inintel·ligible*) ...

Quan vosté vullga, senyoria.

El senyor Estañ García:

Moltes gràcies, president.

Lo que está pasando hoy es evidentemente histórico y, sobre todo, lo que implica y lo que lleva detrás. Incluso, muchos hombres se han dado cuenta que o se incorporan o estarán en el lado negativo de la historia y estarán dando la espalda a la justicia y dándole la espalda a la historia.

Hoy no nos acompañan aquí muchas compañeras, que están de huelga. Están de huelga no solo por ellas, sino por todas aquellas mujeres que querrían hacer huelga, pero, por su situación laboral, su situación económica o por no poder dejar de atender a los suyos, no pueden hacer la huelga.

Una huelga que es evidente, insisto, independientemente de lo que ocurra hoy, ya ha ganado. Ya ha ganado porque reivindica algo tan sensato y tan simple como acabar con la desigualdad y defender la vida; que reivindica acabar con la lacra de la violencia machista, acabar con la injusticia de la brecha salarial, con el techo de cristal; pero, sobre todo, poner encima de la mesa todo ese trabajo invisible e impagado que hacen fundamentalmente las mujeres, como es el de los cuidados, el cuidado de las personas dependientes, el cuidado de los mayores, de los niños y de las niñas, y que es sin duda algo radical, como decía la señora Bonig -ahí tienen razón algunos políticos-, es radical y es revolucionario poner en el centro de la organización política y de nuestra forma de entender la democracia el papel de los cuidados, porque si lo hacemos no será un avance solamente para las mujeres, sino que será un avance para toda la sociedad, será un avance para que todos podamos vivir una vida que merezca la pena ser vivida.

Decía que la huelga ya ha ganado porque el movimiento feminista ha sido capaz de sacudir la agenda pública, ha sido capaz de mover incluso a Mariano Rajoy, ha sido capaz de hacer emerger a la Virgen María como una activista feminista más.

La huelga feminista ya ha ganado, al menos culturalmente, porque ha logrado situar demandas que históricamente han estado en la marginalidad política, como es esta cuestión, el de los cuidados.

Por tanto, esta victoria que es muy importante y, como digo, es histórica y que hay que agradecer, hoy y siempre, al movimiento feminista, ahora es nuestra responsabilidad traducirla. (*Aplaudiments*) Es nuestra responsabilidad traducir estas demandas en logros concretos que, verdaderamente, transformen nuestra sociedad.

Debemos, por tanto, ser capaces de luchar contra la brecha salarial, contra la desigualdad, pero, sobre todo, avanzar hacia ese modelo de cuidados distinto, porque el modelo actual es, pues, sencillamente, ineficaz, insostenible e injusto.

Las grandes cifras, aún hoy, invisibilizan muchos de esos trabajos, que son imprescindibles para el desarrollo de la economía y de la propia vida, pero que no computan en el PIB. Trabajos de cuidados que aún recaen de forma fundamentalmente desigual en las mujeres, que se encargan de hacer la comida, de hacer la colada, también de cuidar a su hijo o a su hija de tres años, a la vez que a su padre de ochenta, que tienen que asumir jornadas parciales o pasar toda su vida trabajando y cuidando sin ningún tipo de apoyo o estabilidad.

Esta legislatura ya nos estamos acostumbrando a discutir sobre si el *botànic* consigue cambios fundamentales y que transformen el modelo social heredado del Partido Popular o si solo le ponemos un poco de orden. Lo hemos hecho hablando de políticas económicas, urbanísticas o medioambientales, pero también hay que hacerlo teniendo en cuenta